

Arrest

nr. 233 966 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DESGUIN
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. DESGUIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (M.A.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent op 7 maart 1978 geboren te Valencia in Venezuela. U woonde in die stad tot uw vertrek uit Venezuela op 7 maart 2017. U ging naar school tot u ongeveer 13 jaar oud was. Daarna begon u te werken in het distributiebedrijf van uw vader. Uw distributiebedrijf werkte in opdracht van het bedrijf “lacteo del o sandes”. Dit bedrijf werd genationaliseerd door de regering. Op 5 juni 1996 huwde u met uw echtgenote J.J. (X).

Het nieuws- en communicatiebedrijf van de echtgenoot van uw dochter, Venemedia, publiceerde artikels tegen de regering. Uw dochter (Jo.) en haar echtgenoot (D.) waren het land reeds ontvlucht in 2015 en werden in de maand oktober van datzelfde jaar beiden erkend als vluchteling in België. Uw echtgenote begon na het vertrek van uw dochter, in augustus 2015, als poetsvrouw te werken in Venemedia en hield er een oogje in het zeil na het vertrek van uw dochter en haar echtgenoot. Het kantoor van Venemedia werd af en toe opgeschrikt door dreig telefoons. U ging ook zelf tegen de regering in door de petitie te tekenen die opriep om een referendum te organiseren voor een vervroegde beëindiging van het presidentschap van Maduro. Ondertussen kreeg u steeds minder werk toebedeeld. Van een collega vernam u dat u moest opletten omdat hij gehoord had dat u problemen had met de overheid omwille van uw dochter. Eind augustus 2016 werden uw auto en uw gsm gestolen door collectivos toen u werd tegengehouden bij een shoppingcenter. U werd later opgebeld met uw gestolen gsm om af te spreken tegen welke voorwaarden u uw auto kon recupereren. U moest de collectivos 'vacuna' betalen. U ging daarop in en kreeg uw auto terug. De collectivos zeiden u dat uw dochter Venemedia moest sluiten en dat ze u anders zouden doden. Ze wisten wie u was en waar u woonde en volgden u als u ging werken. Aan de controleposten op straat werd u tegengehouden door de nationale garde en bedreigd. Daarop besloot u te vertrekken met uw gezin. U werkte nog tot december 2016 en verkocht vervolgens uw vrachtwagen en uw wagen.

U heeft Venezuela samen met uw echtgenote J.J. (X) en jullie minderjarige zoon en dochter verlaten op 7 maart 2017. Jullie zijn België binnen gekomen op 8 maart 2017 en dienden twee weken later een verzoek tot internationale bescherming in op 22 maart 2017.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door het regime, de politie en de collectivos. Verder geeft u aan dat u niets meer heeft in Venezuela omdat u alles verkocht heeft om te kunnen vertrekken naar België.

Ter staving van jullie verzoek legt u de vier originele paspoorten van u en uw gezinsleden alsook uw huwelijkscertificaat voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de autoriteiten. U hangt deze problemen immers op aan de betrokkenheid van uw dochter en uw vrouw in het nieuws- en communicatiebedrijf Venemedia, alsook uw steun aan een petitie voor een referendum voor een vervroegde beëindiging van het presidentschap van Maduro. Uw verklaringen hieromtrent overtuigen evenwel niet.

Zo leggen zowel u als uw echtgenote slechts gebrekkige verklaringen af over het nieuws- en communicatiebedrijf Venemedia, over de werkzaamheden van uw dochter voor dat bedrijf en over de bedreigingen die dit bedrijf ontving. Nochtans geeft u zelf aan dat dit bedrijf en de betrokkenheid daarbij van uw dochter en echtgenote de basis vormt van uw voorgehouden problemen in Venezuela.

Het is opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de activiteiten van uw dochter binnen het bedrijf Venemedia. Hiernaar gevraagd stelt u het niet te weten omdat u niets van computers kent. Gesteld dat dit geen reden is om niet te weten wat uw dochter deed voor dit bedrijf, zegt u dat ze voor een website

werkte (CGVS, p. 9). Uw echtgenote stelt dan weer dat uw dochter de directrice van het bedrijf was, en zelf ook artikels schreef (CGVS X, p. 10). Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw dochter in het kader van haar eigen verzoek dat haar enige betrokkenheid bij de website Notilogia was dat ze de vriendin van D., de beheerder van de webpagina, was. Ze verklaart dat ze betrokken was op de personeelsdienst van Venemedia, het bedrijf achter Notilogia, maar dat ze daar enkel bezig was met de betaling van de lonen. Ze is nooit betrokken geweest bij de webpagina's die door deze twee bedrijven beheerd werden en heeft geen enkel artikel geschreven voor deze pagina's (CGVS X, p. 6 en p. 8). Het is op zijn minst opmerkelijk dat u noch uw echtgenote correct kunnen weergeven wat de betrokkenheid van uw dochter bij deze webpagina's inhield. Voorts is het opvallend dat geen van jullie beiden weten of jullie dochter op dit moment nog werkzaam is voor Venemedia (CGVS, p. 9 en CGVS X, p. 11).

Voorts is het weinig aannemelijk dat jullie als vader en moeder geen weet zouden hebben gehad van de problemen die jullie dochter en vooral haar echtgenoot gekend hebben en om dewelke zij het land verlaten hebben. Uw echtgenote beweert dat uw dochter slechts gezegd heeft dat ze naar België ging om er te gaan studeren (CGVS X, p. 8). Uw echtgenote begon te werken in het kantoor van Venemedia in augustus of september 2015, amper een maand na het vertrek van jullie dochter en een tweetal maanden na de geboorte van jullie jongste dochter. Uw echtgenote beweert dat ze pas bij aanvang van haar werkzaamheden te horen kreeg dat het kantoor problemen had en dat de medewerkers telefonisch bedreigd werden op kantoor (CGVS X, p. 9). Dergelijke verklaringen doen sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van uw echtgenote bij dit bedrijf en de problemen die jullie daardoor zelf ondervonden hebben. Hierbij dient immers te worden opgemerkt dat jullie zelf geen problemen kenden op het moment dat uw dochter nog in Venezuela was en er bedreigd werd (CGVS, p. 8).

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie verklaringen over de bedreigingen en problemen die jullie zelf gekend hebben gebrekkig en onderling tegenstrijdig zijn.

U geeft aan dat uw echtgenote persoonlijke problemen kende omwille van haar job bij Venemedia. Er waren immers verschillende telefoontjes naar het kantoor geweest met bedreigingen aan het adres van de werknemers. Het is dan ook opmerkelijk dat u er niet in slaagt deze telefoontjes in de tijd te situeren (CGVS, p. 10). Gevraagd wanneer het kantoor werd opgebeld, moet u het antwoord schuldig blijven en probeert u dit te verklaren door te stellen dat u bang werd toen uw vrouw u erover vertelde. Gevraagd wanneer uw echtgenote u hierover inlichtte, stelt u dat het op een avond was tijdens het avondeten. Aangespoord duidelijker te zijn over het tijdstip waarop dit gebeurde, moet u aangeven dat u niet goed weet wanneer het allemaal gebeurde (CGVS, p. 10). Dat u er zelfs niet in slaagt het jaar te noemen waarin u voor het eerst hoorde over de telefoontjes is weinig aannemelijk. Ook is het opvallend dat uw echtgenote beweert dat u bedreigd werd in de telefoontjes naar het kantoor van Venemedia, terwijl u zelf aangeeft dat enkel de werknemers van Venemedia bedreigd werden in deze telefoontjes (CGVS, p. 10 en CGVS X, p. 8). Vervolgens stelt uw echtgenote dan weer dat ze de inhoud van de dreigtelefoontjes helemaal niet kent (CGVS X, p. 11). Deze opeenvolgende verklaringen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ook de verklaringen over de bedreigingen die de medewerkers van Venemedia ontvingen, nadat uw echtgenote daar aan de slag ging, zijn niet overtuigend. Uw echtgenote heeft amper informatie over de zes dreigtelefoontjes die het kantoor ontving. Ze weet niet wie belde noch, zoals hierboven reeds werd aangestipt, wat de inhoud was van deze telefoontjes (CGVS X, p. 11). Ook op de vraag of de medewerkers op het kantoor problemen hadden, zoals u en uw echtgenote, moet ze het antwoord schuldig blijven (CGVS X, p. 11-12). Dat uw echtgenote van augustus 2015 tot jullie vertrek uit Venezuela verschillende keren per week aanwezig zou geweest zijn op de kantoren van Venemedia en dat jullie omwille daarvan problemen kenden met de autoriteiten en de collectivos, maar dat zij tegelijk geen enkel idee heeft of andere medewerkers ook problemen kenden naast deze zes dreigtelefoontjes op het werk, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Voorts zijn de redenen waarom uw echtgenote ging werken bij Venemedia weinig aannemelijk. Uw echtgenote geeft aan dat uw dochter haar bij vertrek uit Venezuela vroeg om op het kantoor te letten, en dat ze dat als moeder gedaan heeft. Gezien ze zwanger was op het moment dat jullie dochter vertrok uit Venezuela, startte ze met de betrekking in september 2015, een tweetal maanden na de geboorte van jullie jongste dochter (CGVS X, p. 3).

Daargelaten dat het zeer opmerkelijk is dat u noch uw echtgenote weet hadden van de redenen van de vlucht van jullie dochter, is het daarenboven zeer opvallend dat jullie dochter uw echtgenote zou vragen te gaan werken op het kantoor dat aan de basis ligt van haar eigen problemen en vertrek uit Venezuela.

Opmerkelijk is bovendien dat uw echtgenote, nadat ze over de problemen van haar dochter en van de andere werknemers vernomen had bij aanvang van haar betrekking bij Venemedia in september 2015, desalniettemin bleef werken op het kantoor. Gevraagd waarom uw echtgenote ervoor zou kiezen om te gaan werken in een bedrijf in problemen, problemen die de oorzaak vormden voor het vertrek van uw dochter, uw zus en de zus van uw echtgenote, zegt u dat jullie het geld nodig hadden om te eten (CGVS, p. 12-13). Ook uw echtgenote zegt dat ze er bleef werken omdat ze het geld nodig had (CGVS X, p. 9). Dergelijke stelling staat evenwel in schril contrast met het feit dat jullie in april 2015 nog twee weken op vakantie gingen in Brazilië en in februari 2016 voor twee weken naar België reisden (CGVS, p. 3). Dat uw echtgenote in augustus of september 2015 noodgedwongen een job zou opnemen met grote risico's uit geldnood, terwijl jullie in diezelfde periode op vakantie gegaan zijn naar Brazilië en België, doet de wenkbrauwen fronsen.

Hiermee geconfronteerd, tracht u dit te verklaren door te zeggen dat u lotjes gekocht had van het CADIVI of Comisión de Administración de Divisas (CGVS, p. 13). Omdat u voor een staatsbedrijf werkte kon u dergelijke lotjes kopen (CGVS, p. 14). Ook uw echtgenote verwijst naar deze cupo cadivi (CGVS X, p. 12). U zegt dat jullie situatie toen niet zo slecht was, en dat jullie wilden reizen. U wou via deze loten reizen en nagaan of het mogelijk zou zijn voor u en uw familie om het land te verlaten. Dat u over dergelijke lotjes beschikte, wijst evenwel niet op een grote nood aan financiële middelen en blijkt dus verder in tegenspraak met uw eerdere verklaring waarom uw echtgenote een job zou opnemen die dergelijke risico's inhield voor haar en haar familie. U geeft aan dat het reizen voordelen met zich mee bracht omdat u de dollars die u overhield aan het reizen kon besteden aan uw dagelijks leven (CGVS, p. 14). Uit de informatie voorhanden blijkt dit inderdaad een veelgebruikte methode te zijn van Venezolanen om aan geld te komen. Evenwel is het zo dat mensen die over hard currency beschikken in Venezuela in staat zijn een comfortabel leven te leiden. Ook deze verklaring is aldus moeilijk te verzoenen met uw stelling dat uw vrouw bij Venemedia ging werken omdat er geld nodig was om eten te kopen.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat jullie, indien jullie werkelijk problemen zouden gehad hebben in Venezuela en er sinds september 2015 van op de hoogte waren dat medewerkers van Venemedia werden bedreigd, in februari 2016 een familiebezoek zouden brengen aan België en vervolgens zouden terugreizen naar jullie land van herkomst, zonder op dat moment een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België (CGVS X, p. 3). Ook dit doet vragen rijzen over jullie voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u en uw echtgenote niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie na het vertrek van uw dochter nauw betrokken raakten bij Venemedia, doet dit tevens in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de overige problemen waarmee u na augustus 2016 zou zijn geconfronteerd. Zo stelt u onder meer dat u toen door de betrokkenheid van uw dochter bij Venemedia (doods)bedreigingen en slagen hebt ontvangen aan de controleposten van de nationale garde (CGVS, p. 8 en 11). Hierbij dient immers te worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat jullie geen problemen kenden op het moment dat uw dochter nog in Venezuela was en er bedreigd werd. Dat kwam, zo geeft u zelf aan, omdat jullie niet in hetzelfde stuk van de stad woonden (CGVS, p. 8). Aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie nadien zijn verhuisd, maakt u bijgevolg geenszins aannemelijk dat u een jaar na het vertrek van uw dochter plots zelf in het vizier van de autoriteiten en criminele bendes bent gekomen omwille van haar werk bij Venemedia.

Aangaande uw voorgehouden problemen met de Venezolaanse autoriteiten dient tevens te worden opgemerkt dat jullie ook bij jullie tweede reis naar België in maart 2017 zonder noemenswaardige problemen het land hebben verlaten hoewel jullie naar eigen zeggen toen al geruime tijd in het vizier stonden van de Venezolaanse autoriteiten. Uw echtgenote zegt daarover wel dat jullie de politie op de luchthaven moesten omkopen omwille van de problemen die u al gehad had met de autoriteiten en die gelinkt waren aan haar job op het kantoor van Venemedia (CGVS X, p. 3). Hoeveel u de guardia civil op de luchthaven heeft moeten betalen om te mogen vertrekken, weet uw vrouw dan weer niet (CGVS X, p. 4). Zelf verklaart u daarover enkel dat de guardia nacional op dat moment niet wou dat er mensen vertrokken uit het land. U betaalde enkele dollars, zei dat u ging werken in het buitenland en beloofde om terug te keren.

Hierna konden u, uw echtgenote en jullie kinderen zonder verder oponthoud Venezuela verlaten (CGVS, p. 7). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u dan ook geenszins aannemelijk dat u of uw echtgenote in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen door de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat uw problemen met de collectivos en de daling van uw opdrachten als verdeler-leverancier van melkproducten verbonden zijn aan de betrokkenheid van uw dochter bij Venemedia. Deze link berust immers op loutere speculatie van uw kant (CGVS, p. 10). Zo is het bijvoorbeeld heel goed mogelijk dat de daling van uw opdrachten op het werk te maken hadden met de tanende economie.

Wat betreft de diefstal van uw auto door de collectivos dient te worden opgemerkt dat u uw auto heeft weten te recupereren tegen betaling. Dat u werd afgeperst door de collectivos om uw auto te recupereren wordt op zich niet betwist. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u de link tussen dit incident en de betrokkenheid van uw dochter bij Venemedia niet aannemelijk maakt (CGVS, p. 10). Dergelijke louter gemeenrechtelijke problemen ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen met een vrees voor vervolging omwille van hun ras, politieke overtuiging, religie, nationaliteit of hun toebehoren tot een sociale groep.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen die u en uw echtgenote zouden gekend hebben omwille van de betrokkenheid van uw dochter bij Venemedia.

Naast de job van uw dochter en echtgenote geeft u ook aan dat uw voorgehouden problemen met de autoriteiten, de collectivos en het bedrijf "lacteo del o sandes" mogelijks gelinkt zijn aan het feit dat u zelf inging tijdens de regering. U verklaart immers dat u een petitie tekende voor vervroegde verkiezingen (CGVS, p. 11).

Uw verklaringen over het tekenen van de petitie voor een referendum voor een vervroegde beëindiging van het presidentschap van Maduro weten evenwel niet te overtuigen. Gevraagd hoe u in contact kwam met deze petitie, vertelt u dat er mensen op verschillende punten stonden met lijsten waarop je kon tekenen. Gevraagd of die mensen dan in het zicht van iedereen stonden opgesteld in de stad, zegt u van wel. Erop gewezen dat ze dus ook zichtbaar waren voor politie en autoriteiten, herhaalt u opnieuw dat dit het geval was. U zegt wel dat dit op dat moment, midden 2016, nog geen probleem was. Opvallender is evenwel dat u niet kan aangeven wie de petitie voor het herroepingsreferendum organiseerde. U geeft vaagweg aan dat dit de oppositie was. Gevraagd wie u daarmee bedoelt, moet u aangeven het niet te weten. U verwijst naar Primero Justicia maar geeft aan dat het ook andere partijen kunnen zijn tegen de regering (CGVS, p. 12). Hierbij verwijst u evenwel niet naar de Mesa de Unidad Democrática of MUD, die de oppositie verenigde in een coalitie van democratische eenheid. Dat u beweert een petitie getekend te hebben maar niet weet van wie deze precies uitgaat, plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

*Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw moeder H.A.L.C. (X), die op 28 maart 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende in België, teruggekeerd is naar Venezuela. U geeft aan dat uw moeder er na haar terugkeer problemen gekend heeft, maar kan niet aangeven welke problemen omdat u amper nog contact heeft met haar (CGVS , p. 4). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat het feit dat uw moeder vrijwillig teruggekeerd is naar Venezuela geenszins blijkt geeft van het

bestaan van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard bij terugkeer naar Venezuela.

Bovendien duidt het feit dat u en uw familie voor jullie tweede komst naar België reeds meerdere reizen ondernomen hadden, zoals twee weken Brazilië in 2015 en twee weken België in 2016, en dat u voorts een wagen en een eigen vrachtwagen bezat in Venezuela, geenszins op het bestaan van een precaire socio-economische situatie voor u en uw gezin (CGVS, p. 3).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. De paspoorten van u, uw echtgenote, uw zoon en uw dochter vormen slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, waar verder niet aan getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (J.J.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent op 24 juni 1978 geboren te Caracas in Venezuela. U woonde de laatste 28 jaar voor uw vertrek uit Venezuela op 9 maart 2017 in de stad Valencia. U ging naar school tot u ongeveer de leeftijd van 18 jaar had. Op 5 juni 1996 huwde u met uw echtgenoot M.A. (X). Na uw huwelijk nam u af en toe tijdelijke jobs aan in de verkoop.

Het nieuws- en communicatiebedrijf van de echtgenoot van uw dochter, Venemedia, publiceerde artikels tegen de regering. Uw dochter (Jo.; X) en haar echtgenoot (D.; X) waren het land reeds ontvlucht in 2015 en werden in de maand oktober van datzelfde jaar beiden erkend als vluchteling in België. In augustus 2015, na het vertrek van uw dochter, begon u zelf te werken bij Venemedia. Zo hield u bijvoorbeeld bij wanneer de acht medewerkers aankwamen op het bureau. Daarnaast poetste u er

ook. Het kantoor van Venemedia werd af en toe opgeschrikt door dreig telefoons. Ook uw echtgenoot kreeg problemen. Hij tekende een petitie voor de organisatie van een referendum voor een vervroegde beëindiging van het presidentschap van Maduro. Ondertussen kreeg hij steeds minder werk toebedeeld als distributeur van melkproducten van het genationaliseerde bedrijf "lacteo del o sandes". Eind augustus 2016 werden zijn auto en gsm gestolen door collectivos toen hij werd tegengehouden bij een shoppingcenter. Hij kon zijn auto later terugkopen van de collectivos. Ze zeiden hem dat het kantoor van Venemedia gesloten moest worden. Daarop besloten jullie te vertrekken met het gezin. Uw echtgenoot verkocht zijn wagen en vrachtwagen om de reiskosten te dekken.

U heeft Venezuela samen met uw echtgenoot M.A. (X), jullie zoon en jullie dochter verlaten op 7 maart 2017. Jullie zijn België binnen gekomen op 8 maart 2017 en dienden twee weken later een verzoek tot internationale bescherming in op 22 maart 2017.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door het regime.

Ter staving van jullie verzoek legt uw echtgenoot de vier originele paspoorten van u en uw gezinsleden alsook uw huwelijkscertificaat voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot M.A. (X) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd volgende beslissing genomen:

[zie hoger geciteerde bestreden beslissing van M.A.]

"..."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 maart 2019 een schending aan van "artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen" en een appreciatiefout.

Verzoekers spreken vooreerst de informatie die is toegevoegd (van april 2018) aan het administratief dossier over de algemene situatie tegen en stellen te bewijzen dat er nu in Venezuela sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

Ze wijzen erop dat deze algemene situatie ook van fundamenteel belang is om de vrees van verzoekers uit te leggen en om de context in de welke deze zijn ontstaan te verduidelijken.

Vooreerst wijzen verzoekers erop dat de toenemende politieke instabiliteit in Venezuela een negatieve impact op het land heeft. Ze halen de politieke situatie aan, de tweestrijd tussen Maduro en Guaido, de

demonstraties van de oppositie en het geweld gebruikt tegen opposanten, hierbij verwijzend naar bijgevoegde objectieve informatie (stukken 3, 4 en 5, neergelegd bij verzoekschrift).

Verzoekers wijzen op de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 29 april 2018 waarin wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is en dat Venezuela het tweede meest gewelddadige land ter wereld is, en de hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Ze wijzen erop dat het geweld “*een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking*” heeft en dat vrouwen in het bijzonder slachtoffer zijn (IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *Situation of Human Rights in Venezuela*, 31/12/2017, stuk 6). Verzoekers halen aan dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking en dat deze in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid, dan wel worden getolereerd door de overheid. Ze verwijzen naar passages uit een rapport met betrekking tot colectivos, criminele bendes en drugsbendes (OFPPA, Venezuela, “*Les groupes mafieux et paramilitaires*”, 22/11/2016, stuk 7). Verzoekers halen aan dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert (HRW, “*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*”, 29/11/2017, stuk 8; UN Human Rights office of the high commissioner, “*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*”, juni 2018, p. 37, stuk 9) en wijzen tevens op de straffeloosheid (UN News Service, “*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings*”, 22 juni 2018, stuk 10).

Aangaande de economische en sociale rechten, stellen verzoekers dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport “*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*” van 16 juli 2018 (stuk 14). Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ze verwijzen tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift ‘The Lancet’ van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel “*The collapse of the Venezuelan health system*” van 7 april 2018. Verzoekers verwijzen tevens naar de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 en stellen dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is en betogen dat “[h]yperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid.”. Ze wijzen verder op de afwezigheid van overheidsdata. Verzoekers wijzen op het “*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*” van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt “*van een land dat ineens stort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap*” (Knack “*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*” van 29 augustus 2018, stuk 18). Verzoekers betogen dat dus niet enkel sprake van ‘ongelijkheden in voorzieningen’ is zoals vermeld in de bestreden beslissingen “*maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn*”. Verzoekers stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekers halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR “*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*” van maart 2018). Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018.

Verzoekers besluiten dat uit bovenstaande informatie blijkt “*dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is.*”.

Verzoekers halen aan dat niet betwist wordt dat “*hun dochter en zijn echtgenoot een communicatiebedrijf runde die artikels publiceerde tegen de regering; dat ze telefoon bedreigingen kregen; dat ze omwille van de ernst van de bedreigingen internationale bescherming hebben gekregen in België; ze uit hun land zijn gevlucht*” en menen dat deze elementen in se voldoende zijn om de vluchtelingenstatus aan verzoekers te geven “*aangezien de algemene situatie in Venezuela en het geweld in het land en in het bijzonder, door opposanten tegen regering-aanhangers, en door de overheden en regering-aanhangers tegen opposanten*”.

Waar het CGVS het opmerkelijk vindt dat “verzoekers slechts gebrekkige verklaringen kunnen afleggen over het nieuws en communicatiebedrijf Venemedia, over de werkzaamheden van hun dochter en over de bedreigingen die het bedrijf ontving”, wijzen zij erop dat uit de verklaringen van verzoekers’ dochter in het kader van haar asielaanvraag blijkt dat “ze zelfs niet volledig geïnformeerd was over de bedreigingen en de problemen die haar echtgenoot en medewerkers hebben meegemaakt” en dat hun “dochter heeft uiteengezet dat haar echtgenoot haar probeerde te beschermen en deelde heel weinig informatie met haar”. Verzoekers leggen verder uit dat hun dochter, toen ze naar Europa is vertrokken, ook niet aan hen had meegedeeld dat ze van plan was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster J.J., p. 8). Verzoekers benadrukken dat ze toen niet op de hoogte waren van de ernst van de problemen gelinkt met Venemedia, wat ook verklaart “waarom verzoekster pas een paar maanden na hun vertrek bij het bedrijf als poetsvrouw is gaan werken”. Wat betreft de bedreigingen nadat verzoekster aan de slag ging bij Venemedia, benadrukken verzoekers dat “ze niet zichzelf de anonieme dreigtelefoontjes heeft beantwoord, maar slechts één van de medewerkers van het bedrijf die heeft gekregen (CGVS gehoornotities, pg. 8)” en dat ze om deze reden amper informatie omtrent deze telefoonbedreigingen heeft.

Waar het CGVS het niet geloofwaardig vindt dat “verzoekers, die vervolgd waren door de Venezolaanse autoriteiten, legaal het land kon verlaten met hun paspoorten en visum afgeleverd door deze autoriteiten en niet eerder asiel hebben aangevraagd in Europa”, leggen verzoekers uit dat ze, toen ze hun familie in België zijn komen bezoeken in maart 2017, de volle mate van de bedreigingen niet beseften. Ze verduidelijken dat het pas was nadat “de algemene situatie zo verergerd was dat ze hebben besloten dat het niet veilig voor hen was om in Venezuela te blijven” en dat ze hun definitieve vertrek wilden uitstellen “tot het laatste moment wanneer er geen twijfel meer was dat hun leven bedreigd was”. Verzoekers voeren voorts aan dat het legaal verlaten van een land van herkomst met eigen paspoort en geldig visum, op zich niet uitsluit dat de asielzoeker problemen heeft in dit land, wat de Raad ook uitdrukkelijk erkend heeft in een arrest met betrekking tot een asielzoeker afkomstig van Kameroen (RvV arrest n° 201.784 van 27 maart 2018).

Verzoekers vragen in hun verzoekschrift hen “de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen; In ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen”.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift leggen verzoekers volgende stukken neer:

3. *LeMonde.fr*, "Au Venezuela, Nicolas Maduro proclamé vainqueur d'une présidentielle contestée, 21 mai 2018;
4. *LeMonde.fr*, "Venezuela : près de vingt pays européens reconnaissent", 3 februari 2019;
5. HCR, "Venezuela : Arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants", 29 januari 2019;
6. IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *Situation of Human Rights in Venezuela*, 31/12/2017;
7. OFPRA, *Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires*, 22/11 /2016, p. 4 ;
8. HRW, *Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*, 29/11/2017;
9. UN Human Rights office of the high commissioner, *Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*, june 2018;
10. UN News Service, *Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*, 22 June 2018 ;
11. HCR, "Les demandeurs d'asile vénézuéliens renforcent la main d'oeuvre au Brésil", 16 novembre 2018;
12. *LeMonde.fr*, "Fin 2019, un Vénézuélien sur six aura quitté son pays", 8 février 2019;
13. Article AFP, « L'ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019 », 14 december 2018 ;
14. "United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela*" — rapport van 16 juli 2018, www.refworld.org;
15. UNHCR, *Guidance note on the outflow of Venezuelans*, March 2018;
16. *The Lancet*, "The collapse of the Venezuelan health system", 7 april 2018; vol. 391, p. 1331.
17. *Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*, www.diplomatie.belgium.be;
18. *Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*, gepubliceerd 29 augustus 2018;

19. Artikel HRW, 15/11/2018;
 20. Liberation.fr, "Au Venezuela, des représailles contre les abstentionnistes », 11 augustus 2017 ;
 21. LePoint.fr, "Venezuela: les manifestations continuent après l'attaque du parlement», 7 juli 2017;
 22. Libération.fr, « L'opposition marque des points au Vénézuéla », 17 juli 2017".

Bij aanvullende nota van 18 december 2019 legt verweerder volgende stukken neer:

- “- COI Focus Venezuela : situation socio-économique
- Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo
- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout
- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis
- AI-Venezuela 2017-2018
- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela
- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts
- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen
- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela
- Venezuelans turn to food production amid crisis
- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela”.

Verweerder verwijst in voornoemde aanvullende nota naar de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, alsook naar de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers leggen vier originele Venezolaanse paspoorten neer van henzelf en hun twee minderjarige kinderen. Voorts leggen ze hun huwelijkscertificaat voor. Deze documenten worden niet betwist en tonen genoegzaam de identiteit van verzoekers aan.

2.4.2. Verzoekers verklaren Venezuela te zijn ontvlucht omdat ze er problemen kenden met de autoriteiten ten gevolge van de betrokkenheid van hun dochter en van verzoekster bij het nieuws- en communicatiebedrijf Venemedia. Verzoekers wijzen tevens op verzoekers steun aan een petitie voor een referendum voor een vervroegde beëindiging van het presidentschap van Maduro.

2.4.3. De Raad stelt vast dat beide verzoekers oudste dochter Jo. Venezuela samen met haar echtgenoot D. ontvluchtte in 2015 en dat Jo. en D. in oktober 2015 in België erkend werden als vluchteling. Uit de verklaringen van beide verzoekers dochter Jo. blijkt dat ze Venezuela samen met haar echtgenoot D. ontvluchtte omwille van problemen met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van de politieke boodschappen die het bedrijf van D. 'Venemedia Comunicacion' en de virtuele krant 'Notilogia.com' werden verspreid (zie notities van het persoonlijk onderhoud Jo., toegevoegd aan het administratief dossier). De Raad merkt evenwel op dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van individuele merites dient te worden beoordeeld.

2.4.4. Verzoekers tonen niet aan dat ze in Venezuela problemen kenden omwille van hun voorgehouden betrokkenheid bij het bedrijf Venemedia.

2.4.5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers zelf geen problemen kenden op het moment dat hun dochter nog in Venezuela was en er bedreigd werd (*"Op het moment dat uw dochter problemen kende en bedreigd werd, had u toen al problemen?"*, *"Nee, toen waren er geen problemen, we woonden niet in hetzelfde stuk van de stad, we woonden niet op dezelfde plaats"*, notities verzoeker, p. 8). Verzoekers houden evenwel voor dat het werk van hun dochter en verzoekster voor het communicatiebedrijf aan de basis van hun problemen liggen (*"Maar als ik het begrijp is het wel de job van uw dochter en vrouw die aan de basis liggen van uw problemen?"*, *"Ja - het was dus dat communicatiebedrijf van mijn dochter dat zich tegen de regering opstelde en wij werden in verband gebracht met hen"*, notities verzoeker, p. 8).

2.4.6. Verzoekers blijken echter niet in staat de activiteiten van hun dochter bij Venemedia correct en eenduidig weer te geven. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet weet wat zijn dochter bij het bedrijf doet omdat hij niets van computers kent en – nadat hij erop gewezen werd dat zijn gebrek aan kennis op vlak van computers geen reden is om niet te weten wat zijn dochters aandeel in het bedrijf is – dat ze voor een website werkte (notities van het persoonlijk onderhoud van 3 december 2018 van verzoeker (hierna: notities verzoeker), p. 9). Verzoekster verklaarde dan weer dat hun dochter de directrice was van het bedrijf en tevens artikels schreef (notities van het persoonlijk onderhoud van 3 december 2018 van verzoekster (hierna: notities verzoekster), p. 10). Echter dit blijkt verzonnen. Beide verzoekers verklaringen zijn niet alleen onderling onsamenhangend, ze zijn strijdig met de eigen verklaringen van de dochter van verzoekers in het kader van haar verzoek om internationale bescherming die stelde dat haar enige betrokkenheid bij de website Notilogia erin bestond dat ze de vriendin was van D., de beheerder van de webpagina (zie notities van het persoonlijk onderhoud Jo., toegevoegd aan het administratief dossier, p. 8-9). Ze verklaarde dat ze werkte op de personeelsdienst van Venemedia, het bedrijf achter Notilogia, bij de betaling van de lonen. Ze is nooit betrokken geweest bij de webpagina's die door deze twee bedrijven beheerd werden en heeft geen enkel artikel geschreven voor deze pagina's (zie notities van het persoonlijk onderhoud Jo., toegevoegd aan het administratief dossier, p. 6 en p. 8-9). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers – die hun verzoek om internationale bescherming steunen op de betrokkenheid van hun dochter bij het bedrijf Venemedia – onwetend zijn over de activiteiten van hun dochter voor dit bedrijf. Dit blijkt tevens nu verzoekster niet kan stellen of hun dochter op dit moment nog werkzaam is voor Venemedia (notities verzoekster, p. 11) terwijl minstens mag worden verwacht dat verzoekers verduidelijking vragen en dat hun dochter die dan ook verschaft. Verzoekers zijn aldus onwetend over de kern van hun asielaanvraag en bovendien zijn hun verklaringen hierover incoherent en worden deze ontkend door de verklaringen van hun dochter.

2.4.7. Daarnaast maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Venezuela voor het bedrijf Venemedia werkte. Verzoekster beweerde dat ze begon te werken in het kantoor van Venemedia in augustus of september 2015, amper een maand na het vertrek van beide verzoekers dochter en een tweetal maanden na de geboorte van hun jongste dochter (notities verzoekster, p. 9). Verzoekster verklaarde echter dat ze pas bij aanvang van haar werkzaamheden te horen kreeg dat het kantoor problemen had en dat de medewerkers telefonisch bedreigd werden op kantoor (notities verzoekster, p. 9). Het is geheel onaannemelijk dat verzoekster geen weet had van de problemen die haar dochter en diens echtgenoot gekend hebben en om dewelke zij het land verlaten hebben. De Raad kan dan ook niet inzien dat verzoekster aan de slag zou gaan bij het bedrijf dat aan de basis van de problemen van haar dochter en diens echtgenote lag en van hun vlucht uit het land.

Evenmin kan worden ingezien, dat verzoekster ook nadat ze over de problemen van haar dochter en van de andere werknemers vernomen had bij aanvang van haar betrekking bij Venemedia in september 2015, verder bleef werken op het kantoor. De stelling van verzoekers dat ze het geld nodig hadden (notities verzoeker, p. 13; notities verzoekster, p. 9), is onverzoenbaar met het gegeven dat verzoekers in april 2015 nog twee weken op vakantie gingen in Brazilië en in februari 2016 voor twee weken naar

België reisden (notities verzoeker, p. 3, p. 14). De Raad kan niet inzien dat verzoekster in augustus of september 2015 een job met grote risico's zou opnemen uit geldnood, terwijl verzoekers in diezelfde periode op vakantie gegaan zijn naar Brazilië en België. Verzoekers leggen uit dat verzoeker, die voor een staatsbedrijf werkte, lotjes gekocht had van het CADIVI of Comisión de Administración de Divisas (notities verzoeker, p. 13; notities verzoekster, p. 12). Verzoeker verduidelijkte dat hun situatie toen niet zo slecht was en dat ze wilden reizen (notities verzoeker, p. 14). De vaststelling dat verzoekers over dergelijke lotjes beschikte, wijst evenwel niet op een grote nood aan financiële middelen en strijdt dus verder met verzoekers verklaring dat verzoekster uit geldnood een job zou opnemen die risico's inhield voor haar en haar familie. Bovendien gaf verzoeker aan dat het reizen voordelen met zich mee bracht omdat hij de dollars die hij overhield aan het reizen kon besteden aan zijn dagelijks leven (notities verzoeker, p. 14). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dit inderdaad een veelgebruikte methode te zijn van Venezolanen om aan buitenlandse deviezen te komen (The Guardian *"El raspadito: Venezuelans flock abroad seeking US dollars to resell on the black market back home"* van 25 september 2013). Tevens blijkt dat mensen die over hard currency beschikken in Venezuela in staat zijn een comfortabel leven te leiden (Wikipediapagina *"National Center for Foreign Commerce"*; COI Focus *"Venezuela. Sitation socio-économique"* van 6 maart 2018, p. 12). Ook deze verklaring is aldus moeilijk te verzoenen met verzoekers stelling dat verzoekster bij Venemedia ging werken omdat er geld nodig was om eten te kopen. Gelet op voorgaande zijn verzoeksters beweerde werkzaamheden voor het bedrijf Venemedia niet aannemelijk.

2.4.8. Gezien de ongeloofwaardigheid van verzoeksters betrekking bij dit bedrijf, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen en bedreigingen die verzoekers omwille van haar job zouden gekregen hebben. Dit blijkt tevens nu beide verzoekers verklaringen over de bedreigingen en problemen die zij zelf gekend hebben gebrekkig en onderling tegenstrijdig zijn.

2.4.9. Zo wist verzoeker niet wanneer – zelfs niet het jaartal – de dreigtelefoontjes met bedreigingen aan het adres van de werknemers zich hadden voorgedaan (notities verzoeker, p. 10). Verder gaf verzoekster aan dat verzoeker bedreigd werd in de telefoontjes naar het kantoor van Venemedia, terwijl verzoeker zelf stelde dat enkel de werknemers van Venemedia bedreigd werden in deze telefoontjes (notities verzoeker, p. 10; notities verzoekster, p. 8). Bovendien kon verzoekster amper informatie geven over de zes dreigtelefoontjes die het kantoor ontving en wist ze niet wie belde, noch wat de inhoud was van deze telefoontjes (notities verzoekster, p. 11). Verzoekster wist evenmin of de medewerkers op het kantoor ook problemen hadden (notities verzoekster, p. 11-12). Het gegeven dat verzoekster van augustus 2015 tot beide verzoekers (laatste) vertrek uit Venezuela op 7 maart 2017 verschillende keren per week aanwezig zou geweest zijn op de kantoren van Venemedia en dat beide verzoekers omwille daarvan problemen kenden met de autoriteiten en de colectivos, maar dat zij tegelijk amper iets weet over de telefoontjes en bovendien geen enkel idee heeft of andere medewerkers ook problemen kenden naast deze zes dreigtelefoontjes op het werk, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van verzoekers' voorgehouden problemen.

2.4.10. Ook de vaststelling dat verzoekers, die beweerdelijk problemen hadden in Venezuela en sinds september 2015 ervan op de hoogte waren dat medewerkers van Venemedia werden bedreigd, in februari 2016 een familiebezoek zouden brengen aan België en vervolgens zouden terugreizen naar Venezuela zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (notities verzoekster, p. 3), ondermijnt de waarachtigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.11. In het licht van voorgaande maken verzoekers ook hun problemen van na augustus 2016 niet aannemelijk. Verzoeker stelde dat hij toen door de betrokkenheid van zijn dochter bij Venemedia (doods)bedreigingen en slagen heeft ontvangen aan de controleposten van de nationale garde (notities verzoekers, p. 8, p. 11). Echter dient in dit verband opgemerkt dat verzoekers ook bij hun tweede reis naar België in maart 2017 zonder noemenswaardige problemen het land hebben verlaten, dit terwijl verzoekers naar eigen zeggen toen al geruime tijd in het vizier stonden van de Venezolaans autoriteiten. Verzoekster verklaarde hierover wel dat ze de politie op de luchthaven moesten omkopen – hoewel ze het bedrag niet wist – omwille van de problemen die ze al gehad had met de autoriteiten en die gelinkt waren aan haar job op het kantoor van Venemedia (*"Welke problemen waren er toen bij het verlaten van het land, op de luchthaven?"*, *"Ze wilden ons niet laten vertrekken uit het land, uit de luchthaven, wegens het probleem dat mijn man had gehad omdat ik werkte van het kantoor van mijn dochter"*, *"U bent uiteindelijk wel vertrokken, hoe heeft u dat opgelost? Wat is daar toen gebeurd?"*, *"Mijn man heeft de guardia geld moeten toesteken"*, *"Hoeveel geld?"*, *"dat weet ik niet"*, notities verzoekster, p. 3). Verzoeker verklaarde daarentegen dat de guardia national op dat moment niet wou dat er mensen vertrokken uit het land en dat hij enkele dollars betaalde, zei dat hij ging werken in het buitenland en

beloofde om terug te keren (*"bij het verlaten van het land waren er problemen, de guardia national waren al op een hoede, ze willen niet dat er mensen vertrokken uit het land, dus ze zeiden dus dat ik hen wat dollars moest geven om uit het land te vertrekken en ik zei dat ik ging gaan werken en zou terugkeren en dan kon ik vertrekken"*, notities verzoeker, p. 7). Gelet op voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat ze in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten stonden.

2.4.12. Bovendien berust verzoekers bewering dat zijn problemen met de colectivos en de daling van zijn opdrachten als verdeler-leverancier van melkproducten verbonden zijn aan de betrokkenheid van verzoekers dochter bij Venemedia op loutere veronderstellingen die hij niet weet hard te maken en bovendien blijkt uit bovenstaande dat verzoekers hun dochter geen politiek profiel had (notities verzoeker, p. 10). Wat betreft de diefstal van verzoekers auto door de colectivos stelde verzoeker dat hij zijn auto heeft weten te recupereren tegen betaling (notities verzoeker, p. 10). Een dergelijk incident is mogelijk maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit verband houdt met de betrokkenheid van zijn dochter bij het bedrijf Venemedia. Dergelijk voorval betreft een crimineel feit van gemeenrechtelijke aard, dat geen nood aan internationale bescherming kan rechtvaardigen.

2.4.13. Uit bovenstaande bevindingen komt naar voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen die verzoekers zouden gekend hebben omwille van de betrokkenheid van hun dochter bij Venemedia.

2.4.14. Naast de job van verzoekers dochter en verzoekster stelde verzoeker dat zijn voorgehouden problemen met de autoriteiten, de colectivos en het bedrijf *"lacteo del o sandes"* mogelijks gelinkt zijn aan het feit dat hij zelf inging tijdens de regering. Zo verklaarde hij dat hij een petitie getekend had voor vervroegde verkiezingen (notities verzoeker, p. 11). Verzoeker kon echter niet precies aangeven wanneer deze petitie doorging (*"Weet u nog wanneer in 2016?"*, *"Nee ... Het was het midden van het jaar, misschien juni - ik heb getekend omdat ik een verandering wilde"*, notities verzoeker, p. 12), noch wie de petitie organiseerde (*"We hadden het eerder over een petitie om maduro af te zetten. Door wie werd die petitie tegen maduro georganiseerd?"*, *"De oppositie"*, *"Wie dan?"*, *"dat weet ik niet, misschien Primero Jusitia of andere partijen die tegen de regering zijn"*, notities verzoeker, p. 12). De vaststelling dat verzoeker een petitie zou getekend te hebben zonder te weten van wie deze precies uitgaat, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierom te worden geviseerd door de autoriteiten.

2.4.15. Uit de informatie in het administratief dossier en neergelegd bij de aanvullende nota blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op zeer regelmatige basis (massa)betogingen plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *"Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social"* (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *"De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen". Anderzijds wordt ook opgemerkt dat "het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalf. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land verergert".*

2.4.16. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massabetogingen in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviseerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een

hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). “Amnesty International” stelt dat er in januari 2019 “targeted executions” plaatsvonden “based on the profile of the victims”, zijnde “young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media” (“Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat iemand die louter een petitie tekent, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geenszins voldoen aan de aangehaalde profielen.

2.4.17. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aanhalen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.18. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanbod en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden,

maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "*M'Bodj t. Belgische Staat*", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*" en dat "*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: "*Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt*".

Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend, noch betwist, dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekers geheel geen profiel van een opposanten hebben. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen ze vooreerst dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport "*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*" van 16 juli 2018. Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ze verwijzen tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel "*The collapse of the Venezuelan health system*" van 7 april 2018. Verzoekers verwijzen tevens naar de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 en stellen dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is en betogen dat "[h]yperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid.". Ze wijzen verder op de afwezigheid van overheidsdata. Verzoekers wijzen op het "*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt "*van een land dat ineenstort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap*" (Knack "*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*" van 29 augustus 2018, stuk 18). Verzoekers betogen dat dus niet enkel sprake van 'ongelijkheden in voorzieningen' is zoals vermeld in de bestreden beslissingen "*maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn*". Verzoekers stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekers halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018). Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd.

De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens

vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekers medische problemen hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij een kwetsbare persoon zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij afhankelijk waren/zijn van overheidssteun, laat staan buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, zullen terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede of waren evenmin afhankelijk van de publieke medische of andere voorzieningen. Zo hadden verzoekers voor hun tweede komst naar België reeds meerdere reizen ondernomen, met name twee weken Brazilië in 2015 en twee

weken België in 2016, en bezat verzoeker voorts een wagen en een eigen vrachtwagen in Venezuela (notities verzoeker, p. 3). Bovendien dient vastgesteld dat verzoekers moeder, die op 28 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, vrijwillig teruggekeerd is naar Venezuela, wat geenszins wijst op het bestaan van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard bij terugkeer naar Venezuela.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK